

[Holstein.]

hundredskiftet har demoraliseret Befolkningen saa grundigt i denne Sag som Partiet Venstre; dets Ord og dets Handlinger har efter Krigen endnu mere end forud for denne været en eneste Kæde af Uklarhed og Uredelighed, af Tvesind og Tungetaleri. Naar Partiet nu rejser samme Anklage mod den nuværende højtærede Regering, ja; saa er Anklagen i og for sig rigtig nok, men Partiet Venstre savner enhver Autoritet og Kompetence til at fremføre den. Jeg behøver blot at erindre om den udenrigspolitiske og militærpolitiske Motivering, hvormed Hr. Søren Brorsen som Forsvarsminister i 1927 fremsatte Venstreregeringens Forslag til en militær Nyordning, til en Nyordning, der skulde afløse Venstres 5 Aar i Forvejen gennemførte militære Nyordning. Det er jo et Fremskridtsparti, vi har for os, saa Fremskridtene gaar Slag i Slag, ogsaa paa de allervigtigste Omraader, og Motiveringen, som den daværende Forsvarsminister gav for dette Forslag til militær Nyordning, lød saaledes — med den højtærede Formands Tilladelse:

„Det er et Forslag med beskedne Rammer, men det repræsenterer en Indsats til at hindre, at Landet ligger hen som et værgeløst Bytte for dristige Eventyrere i Ufredstider, og det manifesterer, at Danmark vil sætte sig til Modværge, naar brutale Bander som i et andet nordisk Land for faa Aar siden søger at trampe al Kultur og Civilisation ned.“

Og saa kommer som Prikken over i'et:

„Og saa er det klart, at under hele denne Ordning maa man, baade hvad Hæren og Flaaden angaar, under vanskelige Forhold, som vi havde under den radikale Regering, være paa Vagt ved vore Kyster og vore Grænser.“

Med denne udenrigspolitisk velbetænkte og sagligt militært tungtvejende Begrundelse fremsatte Hr. Søren Brorsen Venstres Forslag i 1927 til en militær Nyordning til Afløsning af 1922-Ordningen, og naar en saadan Begrundelse fremsættes, knaldes ud med en Suffisance, som ellers er forbeholdt de lavere Befalingsmænd i Hæren, naar de fremsætter banale Kommandoraab til Rekrutterne som: Præsenter Gevær! og lignende, saa er det jo intet Under, at Begrundelsen gør Indtryk. Jeg tror, at den højtærede Udenrigsminister kunde have sagt det samme akademisk smukkere, diplomatisk behændigere, men den højtærede Udenrigsminister kunde absolut ikke have sagt det mere uforglemmeligt. Hr. Søren Bror-

sens Begrundelse ligger i lige Plan med den højtærede Udenrigsministers og den højtærede Statsministers forklarende Kommentarer til det Regeringsforslag, vi her behandler. De har det til fælles, at ingen Vælger, der er ved sine fulde fem, kan forstaa dem, hvad enten han er Socialdemokrat eller Konservativ.

De forsvarsvenlige Partier sled Forsvarssagen sønder og sammen i indbyrdes Tovtrækning med det Resultat, at ingen af Partierne saa sig i Stand til at møde Befolkningen med et klart og forstaaeligt positivt Forsvarsprogram, og det maa befrægtes, tror jeg, at dette vil gentage sig som saa mange Gange før af den simple Grund, at det er indlysende for enhver, som har fulgt disse idéforladte Forhandlinger mellem vekslende Venstreregeringer og deres konservative Støtteparti, at for Venstre er det i Virkeligheden kun den finanspolitiske Side af Sagen, der har Interesse, den udenrigs- og militærpolitiske Side er Venstre saa temmelig ligegyldig. Følgen er, at der atter og atter serveres den danske Vælgerbefolkning en militærpolitisk Biksemad, som det tjener dens Fornuft til Ære og dens Smag til Ros, at den vender sig fra med stigende Foragt og Lede.

Det er naturligt, at de Vælgere, der først og fremmest kræver Klarhed og Redelighed i denne Sag, enten blev hjemme eller stemte socialdemokratisk paa Valgdagen i Foraaret. De saa, at Konservative og Venstre kun mødte med Uklarhed og Usikkerhed, de mente, at Socialdemokratiet stod paa et fast og rent Afrustningsprogram, følgelig blev de enten hjemme, eller ogsaa stemte de socialdemokratisk, men mindst af alt tænkte de sig, at et Ministerium Stauning vilde servere dem Hr. Brorsens Kop Te paa tyndere Blade. Det staar nemlig aldeles ikke den jævne Mand klart, at der folkeretlig som udenrigs- og militærpolitisk er en principiel Modsætning, en saglig Væsensforskel mellem det forrige socialdemokratiske Ministeriums Afrustningsforslag og den højtærede Udenrigsministers radikale Militærforslag, medens der ikke er nogen principiel Uoverensstemmelse mellem den højtærede Udenrigsministers og Hr. Søren Brorsens Bedømmelse af deres respektive Forslags Maal og Rækkevidde. Det var altsaa disse Momenter, først og fremmest Forbitrelsen over Venstres sociale Politik, dernæst Forstemningen over dets Militærpolitik, der bragte Socialdemokratiet til Magten og gjorde dets Fører til Dagens Helt.